

Návraty - Nenávraty
Proč se „naše“ chyby stále vrací...
Darmička

„Kryso! Špíno! Jak můžeš s těmahle rukama vůbec poznat, že je něco čisté?“
Tohle slyším pokaždé, když jdu po chodbě naší školy... Jmenuji se Kaila a původem jsem Romka. Asi vám už došlo, že nejsem oblíbená a... máte pravdu. Chodím do 8. třídy. Bohužel, nemám tam ani jednoho kamaráda. Všichni se mě štítí a bojí se, že ode mě něco chytanou... Možná jsem přecitlivělá, ale vždy, když něco takového slyším, do srdce se mi zabodávají šípy, co mě nutí někdy bolestí brečet... Jediná osoba, co mě má ráda, je moje babička, u které bydlím. Je moc hodná a jmenuje se Darma. Když mí rodiče zemřeli, byla jediná, která se mě ujala...

...

Nastoupila jsem zde do školy před 2 lety. A už od začátku jsem poznala, že tu nebudu oblíbená... Pamatuji si přesně první den ve škole.

„Tak třído! Ode dneška k nám bude chodit nová spolužačka Kaila! Řekla moje třídní učitelka a popostrčila mě dopředu před celou třídu. Všichni na mě udiveně, někteří dokonce znechuceně, koukali. „Tak nám o sobě něco pověz, Kailo. Řekla učitelka a usmála se na mě. Já jsem naprázdno otevřela pusu a nevěděla jsem, co říct. „A-ahoj, jsem Kaila. Je mi 11 a mám ráda povídky, anime a taky jsem...“

Nestačila jsem už dokotat a jeden spolužák mě přerušil slovy: „A jsi Cikán! Cikány tu nechceme!“ Učitelka se zamračila, až se jí na čele objevily vrásky a našťavaně kluka okřikla: „Vojto! Koukej se chovat slušně! Snad nechceš začít školní rok poznámkou.“ Potom se ke mně otočila a řekla, ať si vyberu místo, kde si sednu. Procházela jsem mezi lavicemi a pokaždé, když jsem si chtěla k někomu přisednout, okomentoval to slovy typu: „Ne, tady je obsazeno! Vedle Roma nesedím! Opovaž se!“ Povzdychla jsem si a sedla si do poslední lavice u okna...

Hodiny ve škole plynuly pomalu... Několikrát denně jsem měla na zádech cedulku „smrdím“ nebo podobně... Několikrát za den jsem taky byla označena za přenašečku moru a podobně... Vždy jsem se těšila domů za svou milou a hodnou babičkou, se kterou se vždy dívám na náš oblíbený seriál. Když jsem přišla domů, viděla jsem babičku sedět na pohovce.

Na pohovce, na zemi i na stole byly papíry...

„Co se děje?“ zeptala jsem se, když jsem viděla, jak babička na papíry upírala zamyšlený pohled.

„Ale nic jen... minulost...“ řekla babička a zadívala se na knížku na stole. Poznala jsem, že něco není v pořádku a vzala knížku do ruky. Přečetla jsem si 2 řádky a zase ji odložila.

Podívala jsem se na babičku a třásla jsem se...

„Tys byla...“

„Ano... Bylo mi tolik, jako je teď tobě...“

„Vyprávěj mi o tom.“

„Je to příběh bez konce...“

„Vymyslíme ho spolu.“

„Dobrá, tak dobře...“

Byla jsem venku a houpala jsem se na houpačce, když se z rozhlasu ozval poplach... Utíkala jsem domů.

„Mami, co se děje?“ řekla jsem udýchaně, když jsem přiběhla domů.

„To nic, Darmičko, vše bude v pořádku. Jen jdi do svého pokoje, schovej se a za nic na světě nevylézej ven...“ Řekla moje maminka, objala mě a poslala mě nahoru.

Utíkala jsem do svého pokoje a schovala jsem se pod peřinu... Jako malá ses se také takto schovávala, protože ses bála strašidel, které na tebe nemůžou, když jsi přikrytá... Strašidla ale nejsou schovávána pod postelí.

Přestaneme se bát strašidel pod postelí tehdy, až si uvědomíme, že jsou v nás...

Byla jsem tak moc hloupá a neuposlechla jsem svou chytrou a starostlivou matku... Koukala jsem klíčovou dírkou, jak moji matku někdo bije... Jak jí nadává do Cikánky, která má skončit v plynové komoře... Viděla jsem ji plakat a vzpírat se muži, co ji bil... Jak byla bezmocná proti jeho silným rukám, které jí vzaly za vlasy a mlátily s její hlavou o stůl, až jí tekla krev po celém obličejí... Teplá krev, která se mísila se studenými slzami. Jeho výraz lovce, který zabije nejkrásnější a nejjemnější zvíře a pije jeho krev... Jako by jí rval srdce z těla... Její řev, který byl plný proseb o život... Brečela jsem a zakrývala si ústa, aby to nebylo slyšet... Tak moc bolel ten pohled. Takový strach jsem měla o svůj život... Takový strach, že přijdu o maminku. Muž se zlomyslně usmál, vytáhl zbraň a vystřelil...

Bylo ticho...

Maminka padla k zemi a z hlavy jí tekl pramínek krve... Spadla jsem na zem, klepala se a brečela... Muž uslyšel můj pláč a šel do pokoje... Schody skřípaly pod každým jeho krokem... Každým krokem se blížila moje smrt.... Přišel do pokoje. Já jsem se skulila strachy do rohu mého pokoje a klepala se... Muž mě zvedl a odvedl. Snažila jsem se mu vykroutit a utéct, ale měl moc pevný stisk, kterým mi drtil ruku.

Babička se koukla na své ruce a řekla: „Budeme pokračovat zítra...“

„Dobře.“ řekla jsem...

A od té doby mi každý den povídala příběh, co zažila... Utíkala s dalšími dětmi, co byly nazývány „špinavou rasou“ do bezpečí.

Pak nás ale našli, a strhla se bitva o život. Brali jsme do rukou vše, co jsme měli po rukách a začali se bránit...

„Támhle je. Na nííí!“ Utíkala jsem před spolužáky, co se na mě spojili a rozhodli se se mnou skoncovat... Utíkala jsem a zakopla... Než jsem se zvedla začali mě...

Bít hrozně to bolelo... A já se snažila bránit... Tak slabá a bezmocná... Bylo jich hodně a bili do mě prkny a házeli kameny...

Šlapali po mně... Nemohla jsem se ani zvednout tou bolestí. Smáli se a řvali: „Co řekneš teď? Když se tu válíš jako krysa? Co budeš dělat?“ Kopanec do břicha, až jsem se odvalila na bolavá záda a vyplivla krev... „Odpověz!“ Další kopanec. „Cikánko, jedna špinavá!“

Co budeš dělat...? Řekla jsem si a věděla, že chci odpověd' od člověka, co říká jen otázky...

„Tak?“ Vykašlala jsem krev, klekla na kolena a řekla: „Budu tě hrozně litovat... Už tě lituji...“

„Jsi blázen?!“ řekl útočník...

Usmála jsem se a řekla: „Byla jsem, když jsem si myslela, že jsem horší než vy... Nejsem... Já nejsem stvůra, co mlátí nevinné... To ty jsi blázen!“ Ukázala jsem na něj. „A jestli mám zemřít kvůli tomu, že nejsem taková, jako jste vy, tak se brzy pozabijíte všichni navzájem...“ Lovec se na mě naposledy pohrdavě podíval a potom odešel...

Vyhráli jsme... Ale jen boj.....válka teprve začne a my se dáváme na naši dlouhou cestu...

Ani jsem si nevšimla, jak šly roky... Už jsem nebyla ta malá třináctiletá holčička, co se všeho bála... Bylo mi osmnáct a babičku odvezli od nemocnice... Nebylo jí poslední dobou dobře... Měla bolesti a doktoři jí našli nádor... Běžela jsem do nemocnice, protože mi volali a říkali, že se babičce hodně přitížilo a říkali, že neví... Že neví, jak dlouho... Jak dlouho tu bude...

Nechtěla jsem tomu věřit. Měla jsem strach. Nechtěla jsem být sama... Moc mi ve všem pomohla. Díky ní jsem zvládla školu a rozhodla se stát psychologkou dětí, které se s touto rasovou šikanou setkali...

„Babi? Jak se máš?“ řekla jsem, když jsem dorazila do pokoje...

„Dny jsou kratší... Slunce už zapadá a nastává věčná temnota...“ Chytila jsem její ruku a dívala se jí do očí...

„Ne, ještě ne! Dnes není ten den...“

„Ale je... Já dnes umřu...“ začala jsem brečet.

„Ale slíbilas mi další příběh o Darmě, odvážné a plné života! Slíbilas to! Nenech ji umřít! Ona musí zachránit všechny ty děti...“

„Před sebou už nevidíš tu holčičku, co chtěla poslouchat, už vidím ženu, co chce konat a je silná přesně jako Darma... Ona nezemře, pokud se najde někdo, kdo bude pokračovat v jejím boji za spravedlnost...“

„Babi...“ zavřela oči a usmála se... Přístroj na měření srdce oznámil konec... Ne, to nebyl konec! Byl to nový začátek! Změna, co změní životy nás utlačovaných a já se chci rvát i za ni!

Napíšu o tom... Už vím - bude se to jmenovat „Darma“

Tohle není konec! Tohle nový začátek pro nás pro všechny!

Nenávraty?

Hledání... Nalézání...Návraty....

„Nejhorší, co můžeme hledat, je dokonalost... Protože dokonalost neexistuje a při jejím hledání všichni umírají zklamaním...“ Darma

„Lidé se bojí víc smrti někoho jiného než své vlastní...“ Kaila

Název- **Darmička**

Autor: **Anežka Vopršalová**

Rok narození: 2000

studijní ročník: 8. ročník